

RECTOR & PROFESSORES P. ILLUSTRIS SCHOLÆ BREMENSIS LECTORI S.

PEREGRINATIO est vita nostra, etiam si in Patria, loco ubi nati sumus & cum genere nostro, illam degamus, atque rerum nostrarum sedem, uti sapienter videtur, maxime stabilem fixerimus. Unde enim ortum ducit spiritus, quo homines sumus, quoque distinguiamur a reliquis animalibus, ac è terra, corporis nostri matre. Alioquin tendimus: Annus domus est quæ nos recipiet, fessos ab itineris molestiis, lassos & requies cupidissimos. Norunt id & meditantur jugiter, qui caelestibus Christi placitis innutriti, namque fidei luce collustrati, superna quarunt, urbem habentem fundamenta, cujus artifex optifexque est Deus, quoniam fatentur, se esse in terra hospites & peregrinos (Eccl. XII. 12. 13.) Patria, seu dulce natale solum, seu familiam spectamus, alia est, quam quæ hic incolitur; colam est; *namque* genus autem, beata societas illorum, quæ ad imaginem conditoris & patris omnium regenti, ab incunabulis orbis restituit, promissum redimam ad paternam domum eminens contemplanti, eoque in fœderis alicubi erecti, transierunt ut spiritus perfecte iustorum, ad consortium fratris primogeniti Christi respiratoris, antecubulonis ipsorum, inque eo reficiantur à delatione. Quid ipsi est terra? Hospitium. Quid vita? Incolatus. Quid ades & civitates? Diversoria, quæ ipsi ut inquilinis locum commorandi non habitandi, ad tempus & breve quidem, præstent. Quid opes, vitæ deliciae, negotia & curæ? Onera, sarcinula & recula, sed pannosa & rejicula post emensam viam & reditum in portum. Quid familiares? Sodales in itinere, vel præsentis & desiderium sui relinquentes, sed & desiderium ut illos sequamur excitantes, vel comitantes nosque incitantes & favantes, vel sequentes & nostra vestigia legere parati. Para viam invenit: itaque quo sua ipsam virtus vocat: Meta, per mortis portam attingitur. Excitatur, qui ista studiose & attentè considerat, ne animum despondeat, dum peregrinationis sentit incommoda, sitim, æstum, imbres, turbines & procellas, atque pericula ab insidiatoribus; Respirat & refectis viribus, frenas spe potiundi amicorum aspectu, in hospino se detinere non patitur, committit ubi ad confinia patriæ delatus est, festinat suisque redditus, in illorum riuæ amplexus. Apprimo (SENeca Ep. CXXI.) *Magnus animas, consilias sibi melioris natura, dat quidem operas, in hac statione, qua positus est, honeste se atque industrie gerat. Ceterum nihil horum que circa ipsum sunt, suum putat, sed ut commodatis utitur peregrinus & prosperans.* Unde & ista meditare, bene ultra paginæ sortis prudentiam provecutus, hortatur (Ep. CIII.) *Quicquid circa te sunt rerum, tanquam hospitalis loci sarcinas spectata. Transcendum est.* Nulla hic sedes stabilis est: ita potremum fatum & urget nos, ubicunque sedem fixerimus, manet stabile beneficium emigrandi; sicque illis quos deserimus & derelinquimus: Beneficium autem nobis, si ad meliora ante potius renatis, transferamur ad beatorum sedes, quin salutare, qui ad finem istum anhelavimus. *Inardescit enim (juxta Augustinum Serm. 154. de temp.) & suspirat animus peregrinus in terra: Patria bona, Patria caelestis, Patria contemplationis, angelorum Patria! ubi nullus mortis, quo nullus hostis admittitur, Patria ubi habes sempiternum Deum amicum, ubi nullus inimicus.* Emigravit, criste sui desiderium relinquens Marito, familiæ & liberis, cujus funebrium cura hæc scribitur, Matrona plurimæ sexus sui doctibus condecoratissima (postquam patriæ illam erat, haud ita pridem in illa fixerat, quam stabilem magis optavisset) **METTA MARGARETHA DOERFFELIA**, nati **MINDEMANNI**. Lucem aspectivæ A. MDCCVIII. d. 13. Junii, sua Parente Viro Excellentissimo atque Pranobilissimo **NICOLAO MINDEMANNO**, JCo præclarissimo, Oratore Patriæ Primario, quam plurimis illius meritis, dum superabat, incolato; Matre vero edita, Matrona Nobilissima, **SOPHIA CATHARINA STIEDIA**, superstitis & filiae obitum lugens. Avus paterni generis fuit **T. T. NICOLAUS MINDEMANN**, spectabilis Collegii Seniorum membrum, & Aedis Martinianæ Aedilis; Avia **T. T. METTA BUTTEN**; Proavus **T. T. NICOLAUS MINDEMANN**, Magnæ Prævia **T. T. ANNA GARSTENS**. In materno stemmate numerat, Avus, Virum Nobilissimum & strenuum **JOHANNEM DAVIDEM STIEDA**, qui sub Potentissimo Suecorum Regibus meruit & inter legionis præfectos, munere, quod Majoris dicunt, functus est; Aviam **T. T. ADELHEIDAM REGENSTORP**; Proavum vero Virum Pranobilissimum **JOHANNEM ERNESTUM STIEDA**, supremum urbis Erfordienfis præfectum; Proaviam **T. T. MARIAM SCHERER**, natam **T. T. MICHAELIS SCHERERI**, Præfecti Arnstadiensis in Thuringia; **T. T. CATHARINÆ CURTÆ**, quæ filia fuit Viri Illustris **N. CURII**, Serenissimo Electori Saxonie, Dresenæ, à sanctioribus Consiliis. Accessit ad splendorem natalium, felicitatem nostram plus quam illa, augens, sollicita ad plenam educationem. Nacta est illum ab amantissimis Parentibus in tenera ætate, usque quo Amplissimus ejus Pater alteram suam, post priorem, legationem Viennam susciperet, ut in aula Imperatoris patriæ commodis invigilaret; quæ cum per negotiorum naturam exposceret, ut illic diuturnius commoraretur, sicut & ultra Ependecim anni duravit, ipsa, ab A. MDCCXX. duodecennis, Halberstadii cura cognatorum est concedita. Sic cepit peregrinari & ut inquilina versari inter externos. Accidit postea A. MDCCXXIII. tempore, quo invictissimus Gloriosæ Memoriae Imperator Carolus Sextus, in Regem Bohemæ coronaretur, inde Pragam ad Parentem, aulam Imperatoris comitantem, per fratrem Virum Illustrissimum, Amplissimum & Considerrimum **VOLQUARDUM MINDEMANN**, JCom & Reipublicæ Patriæ Senatorem, de illa optime indies merentem, duceretur, quicum postea Viennam in Austriam delata, ibi exoptato suorum fruens consortio, confodit. Exerpta vocis Viri Excellentissimi atque Pranobilissimi **JOHANNIS CASPARI DOERFFEL**, JCo Laudatissimi & Republicæ Bremensis Syndici Ordinarii, nunc Vidui modestissimi, qui tunc Viennæ curabat negotia Serenissimorum Principum Alcanicorum, tum Cothenensis tum & postea Servestani & Amburgensis, quibus sua addiderat officia ut Consiliarius Aulicus, sicut & abhinc Patriæ nostræ ut Legatus, quem Residentem vocant: felix inuit connubium A. MDCCXXXII. d. 13. Maii. Quæ prole illud fuit fecundum atque beatum, nempe 1) **SOPHIA ADELHEIDA**, nata Anno MDCCXXXVI. d. 11. Decembris. 2) **JOHANNA ULRICA HELENA**, n. A. MDCCXXXVII. d. 2. Martii. 3) **NICOLAO VOLQUARDO**, n. A. MDCCXXXIX. d. 3. Junii sed Viennæ nato A. MDCCXLII. d. 12. Martii. 4) **ANNA REGINA**, n. A. MDCCXLI. d. 15. Decembris. 5) **JOHANNES**, n. A. MDCCXLIII. d. 24. Septembris. Superstitis prima, secunda & quinta, puellula nitidule & matris, tam mature ipsi ereptæ, obitum plangunt. Mores Matronæ elegantes, politæ ex conversatione cum primæ dignitatis hominibus, sicut & in infantiæ, gratia vultus, vivida ingenii vis & acquisita rerum multarum usu experientia, illam reddiderunt acceptam omnibus, summis mediocribus & imis, domui præterea, cui ut & liberis educandis, multam impendit curam, Excellentissimo denique Marito, cujus lateri fidelissime adhaesit in peregrinatione: ut plurimis, molestissimis quæ difficilissimis. Domicilium figendum & remandandum fuit, per ejus vocaciones & negotia, diversis in locis, extra patriam. Primum Cothenæ, transferendum postea Viennam in Austriam, inde Posonium in Hungariam, postea Francfortum ad Mennum, denique Bremam. Perensit tot itinerum molestias, inter quas insolite certe fuerunt, imprimis cum A. MDCCXLI. Gallis in Austriam irumpentibus & ante portas urbis palatium, se circa fuga Viennæ cum familia, insensibus tonellis, nec sine jactura rei familiaris, in Hungariam proripere cogereretur; cunctis & postea iter longinquum Viennæ, per tractus, Salisburgum, Tyrolensem & Saeviam, per strepitum usque confinia bellorum turbis. Francfortum esset indituendum, reddidit illud, aliquot casibus pergrave & infortunatum. Infraacto tamen itinere omnia permixta, tum amore patriæ cuius causa illa suscipienda erant, tum desiderio illam revertendi; Verum nequiquam infracta valetudine, quæ graviter istis concussa est molestia. Cum enim summa & vegeta olim crederet, nisi quod Cothenæ degens A. MDCCXXXV. febris acuta corripere, ex molesto illo Francfortum itinere, Diarrhæa & fluxu hæmorrhoidum nimio laboribus, atque accedente lenta febre & vitium prolabente, istum in modum maceraverunt, ut hinc ultimis vitæ annis fere perpetuo lectulo affixa haberet & confecta demum, placide hinc discederet, circa vesperam diei dominicæ 6. laborum peregrinationis suæ in hac vita A. XXXVII. mense septimo die 24. Patriam terrenam, quod cupiverat, revivit, cujus amor ipsam non minus quam Ulyssim tenebat, cui Ithacæ sumus gratissimus, ut ait, *Quis terra & nulla terra nobis patria est.* Sciebat illum delictum esse cui sola patria dulcis, *Exaudi meas preces Jéhova, meam attendens querelam: ad meas lacrymas ne asperdes, quæ peregrina sum & advena sicut majores mei, invenit poemum.* Reliquæ inferretur tumulo *Quis terra & nulla terra nobis patria est.* *Tu Lector exequias iturus, memento moniti Pauli (2 Cor. V. 9.)* *ut quæ peregrinamur hic in corpore, hic in corpore, in corpore nostrum locum.* Val. Pœ III. A. R. S. MDCCXLVI.

